

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 28 grudnia 2017 r.

Pozycja 288

POSTANOWIENIE z dnia 29 listopada 2017 r. Sygn. akt Ts 100/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Tuleja – przewodniczący i sprawozdawca
Andrzej Zielenacki
Michał Warciński,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 czerwca 2017 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J.,

p o s t a n a w i a:

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 2 maja 2017 r. (data nadania) M.J. (dalej: skarżący) wystąpił o stwierdzenie, że art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 1997 r.) w zakresie, w jakim „termin do wniesienia skargi konstytucyjnej biegnie od dnia, w którym »doręczenie« orzeczenia odbywa się poprzez werbalne ogłoszenie treści orzeczenia w obecności strony” jest niezgodny z art. 45 ust. 1, art. 2 w związku z art. 45 ust. 1 oraz 79 ust. 1 Konstytucji, a także, że art. 36 ust. 1 i ust. 3 ustawy o TK z 1997 r. są niezgodne z art. 190 ust. 5 w związku z art. 45 ust. 1 i art. 2 oraz z art. 79 ust. 1 w związku z art. 190 ust. 5, art. 45 ust. 1 i art. 2 Konstytucji.

Skarżący twierdzi, że art. 46 ust. 1 ustawy o TK z 1997 r. jest nieprecyzyjny. W myśl tego przepisu, za „doręczenie” orzeczenia przyjmuje się dzień, w którym doszło do ujawnienia treści orzeczenia w sposób „werbalny w obecności strony”. Jednocześnie – jak zauważył skarżący – art. 47 ust. 2 ustawy o TK z 1997 r. uzależnia prawo do wniesienia skargi od załączenia do tego pisma procesowego wyroku, decyzji lub innego rozstrzygnięcia, z podaniem daty jej doręczenia. Nieprzejrzystość polega zatem na niedoprecyzowaniu, że w związku z wymogiem określonym w art. 47 ust. 2 ustawy o TK z 1997 r. „termin do wniesienia skargi konstytucyjnej biegnie od dnia doręczenia pisemnej formy orzeczenia”. Brak tej precyzji skutkuje – zdaniem skarżącego – naruszeniem zasad poprawnej legislacji (art. 2 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji), a także prawa do rzetelnej procedury sądowej (art. 45 ust. 1 Konstytucji) oraz prawa do skargi konstytucyjnej (art. 79 ust. 1 Konstytucji). Z kolei niekonstytucyjność art. 36 ust. 1 i ust. 3 ustawy o TK z 1997 r. skarżący upatruje w

dopuszczeniu przez ustawodawcę do wstępnego rozpoznania skargi przez Trybunał orzekający w jednoosobowym składzie. Jego zdaniem narusza to wymóg z art. 190 ust. 5 Konstytucji, zgodnie z którym każde orzeczenie Trybunału powinno zapaść większością głosów, a w konsekwencji prawo do rozpoznania sprawy przez „właściwy sąd” (art. 45 ust. 1, art. 2 i art. 79 ust. 1 Konstytucji).

Z dniem 30 sierpnia 2015 r. zakwestionowane w skardze przepisy utraciły moc obowiązującą jednak, jak podkreślił skarżący, „nadal mają wpływ na prawa i wolności skarżącego oraz jego dobra osobiste. Stan ten uzasadnia konieczność rozpoznania skargi konstytucyjnej”.

Postanowieniem z 8 czerwca 2017 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 13 czerwca 2017 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej, stwierdziwszy, że w zakresie, w jakim skarżący zakwestionował konstytucyjność art. 46 ust. 1 ustawy o TK z 1997 r., zarzuty skargi cechuje oczywista bezzasadność. Natomiast w zakresie, w jakim jej przedmiotem jest art. 36 ust. 1 i 3 ustawy o TK z 1997 r., skarga nie spełniała warunku określonego w art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK), gdyż skarżący nie wskazał sposobu naruszenia praw przywołanych w *petitum* wniesionego środka prawnego.

W dniu 24 lipca 2017 r. Dyrektor Zespołu Wstępnej Kontroli Skarg Konstytucyjnych i Wniosków (dalej: Dyrektor ZWKSkiW) zwrócił pełnomocnikowi skarżącego nadesłane załączniki, w związku z – jak wskazał w piśmie przewodnim – prawomocnym zakończeniem postępowania w sprawie skargi konstytucyjnej.

W piśmie złożonym w Trybunale 21 sierpnia 2017 r. (data nadania), skarżący wskazał, że „pismem z dnia 15 czerwca 2016 r. nadany[m] listem poleconym złożono zażalenie z 15 czerwca 2017 r. (odpis w załączeniu), które nie zostało dotychczas rozpoznane. W tym stanie rzeczy postępowanie nie zostało prawomocnie zakończone”.

W zarządzeniu z dnia 20 września 2017 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 27 września 2017 r.) sędzia Trybunału Konstytucyjnego wezwał pełnomocnika skarżącego do usunięcia braku formalnego zażalenia z dnia 15 czerwca 2017 r. przez nadesłanie tego pisma procesowego opatrzonego podpisem (wraz z czterema odpisami). Ponadto, wezwał do wyjaśnienia, czy zażalenie, o którym mowa w zarządzeniu, zostało wysłane 21 czerwca 2017 r.

W piśmie procesowym złożonym w Trybunale 2 października 2017 r. reprezentujący skarżącego radca prawny potwierdził, że zażalenie zostało wysłane do Trybunału 21 czerwca 2017 r. przesyłką o numerze wskazanym w zarządzeniu. Do pisma dołączył podpisany przez siebie środek zaskarżenia.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK na postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu skarżącemu przysługuje zażalenie do Trybunału w terminie 7 dni od dnia doręczenia tego postanowienia. Jak wynika z pocztowej prezentaty na formularzu potwierdzenia odbioru, postanowienie o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej skarżącego z 8 czerwca 2017 r. zostało w sposób prawidłowy doręczone pełnomocnikowi skarżącego 13 czerwca 2017 r.

W związku z tym, że do 24 lipca 2017 r. do Trybunału nie wpłynęło zażalenie w sprawie Ts 100/17, Dyrektor ZWKSkiW zwrócił pełnomocnikowi skarżącego nadesłane załączniki, informując, że postępowanie w tej sprawie zostało prawomocnie zakończone.

W piśmie z 21 sierpnia 2017 r. skarżący dowodzi, że zażalenie na postanowienie Trybunału o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu wysłał do Trybunału 21 czerwca 2017 r. przesyłką poleconą.

Trybunał zauważa, że kopia potwierdzenia nadania przesyłki, dołączona przez skarżącego do pisma procesowego z 21 sierpnia 2017 r., nie jest dokumentem poświadczającym złożenie środka zaskarżenia na postanowienie Trybunału z 8 czerwca 2017 r. W aktach innej sprawy skarżącego, tj. sprawy o sygnaturze Ts 56/17, znajduje się bowiem koperta (o tym samym numerze i tej samej dacie nadania), w której skarżący przesłał do Trybunału zażalenie (z 20 czerwca 2017 r.) na postanowienie Trybunału z 6 czerwca 2017 r.

W tym stanie rzeczy Trybunał stwierdza, że zażalenie na postanowienie Trybunału z 8 czerwca 2017 r. skarżący złożył dopiero wraz z pismem procesowym z 21 sierpnia 2017 r., a więc ze znacznym przekroczeniem terminu, o którym mowa w art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK.

Mając powyższe na względzie, Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.